

Υ Μ Ν Ο Σ

Στήν ψυχή μου τώρα
κάποια μυροφόρα
νέα πνοή σαλεύει,
σάν ανατριχίλα,
μές σέ κρίνων φύλλα,
στής νυχτιάς τὰ ἐρέβη.

—Νὰ χαρῶ δυό μάτια—
σὲ ἀνθικά παλάτια,
μοῦ τραβοῦν τὴ σκέψη,
ποῦ ἀπ' τὸν ἥλιο κάτι
τὸν καλοκαιριάτη
θάχουν κρυφοκλέψει,

Κ' ἔχουνε τὴ γλύκα
ποῦ μονάχα βρῆμα
δταν σιγοπέφτει
λές σ' ἀνθῶν κλινάρι
τὸ χλωμὸ φεγγάρι,
σὲ νερῶν καθρέφτη.

—Νὰ χαρῶ δυό χεῖλη—
ἢ δροσιά τοῦ Ἀπρίλη
πάνω τους γελάει,
κι δταν μοῦ μιλοῦνε,
σὰ νὰ μὲ καλοῦνε
στήν ἀγάπη πλάι.

Καὶ τὰ δυό σου χέρια,
κρίνα ἢ περιστέρια ;
κι ἄλλ' σὰ λουλουδί,
κι ἄλλ' μιὰ ἀρμονία
στη δική μου ἀνία
ἔξωρο τραγοῦδι.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Πεῖσμα, κλάμα ἢ βροχή
Ποῦ βαριά στήν ψυχή
Μοῦχει ἀφίσει,
Σὰ μιὰ βούλλα μὲ διὰ
Μὲ τὰχνάρια μαδιά,
—Θλίψης βρύση.—

Πάνωδὲ μου οὐρανός
Χινοπώρου, θαμπός,
Συλλογίεται,
Περασμένες χαρές
Τοῦ Μαγιοῦ, καὶ φορὲς
Ξεγελιέται,

Σὲ μιὰ ἀχτίδα γοργή,
Ποῦ γλιστρώντας νὰ βγεῖ,
Στ' ἀχωράφια,

Σπέρνει γύρω λαμπρές
Ὅμορφιάς ζωγραφιές
Καὶ χρυσάφια.

Καὶ σὲ μι' ἄκρη, ὦ γιορτή !
Παπαρούνα ἀνοιχτή,
Φλόγας τάσι,
Χινοπώρου ἀξαρνιά,
Σὲ ψυχῆς καταχνιά
Νέο γιορτάσι,

Ξαναγύρισμα ἀργό
Στῆς χαρᾶς τὸν καιρό,
Πῶς φωτίζει,

Τωρινὰ καὶ παλιὰ !
Μὲ διπλὴν ἀντηλιά
Μὲ γιομίζει.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΜΑΛΑΜΟΥ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἀπὸ ἓνα ἀξιόλογο ἄρθρο τοῦ φίλου μας κ. Ἀλεξ. Στατίμετζ, δημοσιευμένο στὸ περιοδικὸ τοῦ κ. Βέη «Βυζαντινὸ — Νεοελληνικὰ Χρονικά», γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλωσσικῆς μεταρρύθμισης στὸν τόπο μας, ἀποσποῦμε τὰκόλουθο κομμάτι, ποῦ τὸ δημοσιεύουμε μὲ εὐχαρίστηση, κρατώντας γιὰ ὠρισμένα σημεῖα καὶ τίς ἐπιφύλαξές μας :

Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θεωρήσει κανεὶς μόνο ἀπὸ γλωσσικὴ ἢ λογοτεχνικὴ ἀποψη. Ὁ «Δημοτικισμὸς» στήν Ἑλλάδα εἶναι ἓνα Κοινωνικὸ ζήτημα, μιὰ κοσμοθεωρία, ὅπως ὁ Σοσιαλισμὸς. Τὸ νεαρὸ σοσιαλιστικὸ Κόμμα τῆς Ἑλλάδας, τουλάχιστο θεωρητικὰ, στηρίζεται στὴ βάση τοῦ δημοτικισμοῦ. Πρὸς ταῦτα γιὰ ἓναν ἀγώνα τοῦ νεοελληνικοῦ Νοῦ ἐναντίον τοῦ ψευτοκλασικισμοῦ ποῦ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἔσθησε ἡ Ἀρχαιότητα, κρατᾷ δεμένο τὸν Ἑλληνικὸ λαόν. Αὐτὸς ὁ ἀγώνας, στὶς τελευταῖες δεκαετηρίδες, προπάντων, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ φάνηκε ὁ Ψυχᾶρης, καὶ

στὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς στρατιωτικῆς ἐπανάστασης τοῦ 1909, πῆρε τὴν δεξύτερή του μορφή. Ὅποιος θέλει νὰ νιώσει τὴ σημασία καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ νεοελληνικοῦ Κινημάτου, πρέπει νὰ συγκρίνει τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1921 μὲ κείνη τοῦ 1897. Δυὸ εἶναι οἱ κυριώτεροι παράγοντες αὐτῆς τῆς μεταβολῆς. Ὁ ἓνας εἶναι ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδας ποῦ ἀναγνωρίζει τὸν Ψυχᾶρη γι' ἀρχηγὸ τοῦ κ' ἔχει γιὰ ὄργανο τοῦ ἀγώνα του τὸ βδομαδιατικὸ λογοτεχνικὸ περιοδικὸ «Νουμάς». Αὐτὸ τὸ φύλλο κάνει πάντα ἓνα ριζοσπαστικὸ καὶ συνεπὴ ἀγώνα ἐναντίον κάθε γλωσσικῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπισθοδρομικότητος. Στὸν ἀγώνα αὐτόντε χρωστᾷμε τὸ πὸ πολὺ τὴ νύχνη μιᾶς εἰννοικῆς λύσης στὸ γλωσσικὸ πρόβλημα ποῦ βάραινε ὡς τώρα σὲ ἄλλη τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτισμένη ζωὴ τῆς Ἑλλάδας. Ὁ δεῦτερος σημαντικὸς παράγοντας εἶναι ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος», ποῦ ἰδρύθηκε στήν Ἀθήνα ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦνοῦ κατορθώθηκε νὰ ἀδηγηθεῖ σὲ μιὰ ὀριστικὴ λύση τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Ὁ Ὀμιλὸς αὐτός, πάνω σὲ βάση ἐπιστημονικῆ κα